

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ

“ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,”

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης

P. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Ἐδόθη καὶ ἡ τῶν συμμάχων ἀπάντησις εἰς τὴν περὶ εἰρηνεύσεως τῆς Ἀνατολῆς ἐπιταγὴν τῶν Δυνάμεων, τὴν ἀπαγορεύουσαν αὐτοῖς καὶ αὐτὸ τὸ παρὰ θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων ἀναγνωριζόμενον δικαίωμα τῆς ἀμύνης, δι’ ἧς δηλοῦται ὅτι, μολονότι οἱ σύμμαχοι δὲν δύνανται νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι αἱ Δυνάμεις διὰ τῆς παρεχομένης φιλικῆς μεσολαβήσεως τῶν πρὸς εἰρηνευσιν ἐσκόπουν νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ συμμάχου ἀναφαίρετον δικαίωμα, ἐν τούτοις δέχονται νὰ προβῶσιν εἰς διαπραγματεύσεις καὶ νὰ παύσωσι τὰς ἐχθροπραξίας.

Ποῖαι αἱ συνέπειαι τῶν διαπραγματεύσεων καὶ ὁποῖα ἡ διέξοδος ἐκ περιπλοκῆς καθ’ ἣν ἡ Ἑλλὰς εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος οὐ μόνον πρὸς ἰσχυροὺς ἀντιπάλους, ἀμφισβητοῦντας τὸ δικαίωμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὁμοεθνῶν μας, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμμάχους ἀμφισβητοῦντας, καὶ χώρας ἀναντιρρήτως ἀνηκούσας, ἡμῖν, καὶ αὐτοὺς τοὺς καρποὺς τῶν νικῶν μας;

Ἡ ὀρθὴ τῶν πραγμάτων ἀντίληψις ἐπιβάλλει σήμερον, εἰς ὃ σημεῖον ἤχθησαν τὰ πράγματα, νὰ μὴ ἀποθέσῃ τὸ ἔθνος τὰ ὅπλα, πρὶν ἢ πραγματωθῶσιν οἱ ἐθνικοὶ πόθοι καὶ πρὶν ἢ ἐξασφαλισθῶσιν ἡμῖν τὰ ὄρια ἐκεῖνα, ὧν ἡ κατοχὴ, οὐ μόνον θὰ καταστήσῃ ἡμᾶς κυρίους εἰς τὸν οἶκον μας, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν καὶ νὰ δυνάμεθα τελεσφόρως νὰ παρέχωμεν τὴν δέουσαν προστασίαν εἰς τοὺς ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν ἀπομένοντας ἢ περιερχομένους ὁμογενεῖς πληθυσμοὺς, καὶ νὰ δυνάμεθα ἀκωλύτως νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἐθνικὴν μας σταδιοδρομίαν καὶ τὴν τελικὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἐθνικῆς μας ἀποστολῆς.

Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ὑπογράψῃ ἡ Ἑλλὰς εἰρήνην, ἀκόμη καὶ προκαταρκτικὴν, πρὶν ἢ ἐν μὲν τῇ Ἠπειρῷ ἐξασφαλίσῃ τὰ ὄρια τὰ ὁποῖα νῦν κατέχει· ἐν τῷ Αἰγαίῳ τὴν εἰς αὐτὴν παράδοσιν ὄλων τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους καὶ αὐτῶν τῶν ὑπὸ τῆς Ἰταλίας νῦν λόγῳ ἐνεχύρου κατεχομένων καὶ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τέλος τὴν διὰ τοῦ στρατοῦ τῆς κατάληψιν ὁλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς ὀχθρῆς τῆς λίμνης τῆς Ἀχρίδος μέχρι τοῦ Ἀξιοῦ, πέραν δ’ αὐτοῦ διὰ τῶν κορυφογραμμῶν τοῦ ὄρους Μπελὲς καὶ

τῶν ὑψωμάτων Μελινίκου καὶ Νευροκοπίου μέχρι τοῦ Νέστου, ὅστις δ’ ἀποτελέσῃ, μέχρι τῆς ἐκβολῆς του, τὰ Ἀνατολικά πρὸς τὴν Βουλγαρίαν ὄριά μας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔλαττον ὅπερ ὀφείλει ἀνδ’ οἰασθῆποτε θυσίας ν’ ἀξιῶσῃ ἡ Ἑλλὰς, ἀν ἐπιθυμῇ, μετὰ τὰς γειτνιάσεις αἷς διὰ τῶν συμμαχιῶν τῆς ἐδημιούργησεν ἐν Ἠπειρῷ καὶ Μακεδονίᾳ, νὰ ζήσῃ ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ἐν ἀνέσει ν’ ἀναπτύχῃ ἑσωτερικῶς. Πᾶσα διάφορος λύσις ἔσεται ὁ πρόλογος τῆς ἀσφαλοῦς καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπιβούλου γείτονος ὅστις, αὐξηθεὶς, ὡς ἀξιοῖ ν’ αὐξηθῇ, θὰ καταστῇ ἀκαταγώνιστος ἀντίπαλος ἀναλώμασι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δὲν γνωρίζομεν τι μελετῶσιν ἢ τι σκέπτονται οἱ ὑπευθύνως ἰθύνοντες τὰς τύχας τοῦ Βασιλείου, ἡμεῖς διερχόμενοι τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους τοῦ ἔθνους, ἐλπίζομεν δ’ ὅτι τοιαῦτα θὰ ᾧσι καὶ αἱ γνῶμαι τῶν ἰθύνοντων, διότι οὐδεὶς, φρονοῦμεν, θὰ εὐρεθῇ τόσον τολμηρὸς, ὅσῳ καὶ ἂν ὑψώσῃ αὐτὸν ἐφήμερος λαϊκὴ εὐνοία, ὥστε νὰ παρίδῃ τὴν πανίσχυρον τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως ροπὴν, τὴν τόσῳ ἐμφαντικῶς ἀπὸ τίνος ἐκδηλουμένην καὶ ν’ ἀποφασίσῃ νὰ περικόψῃ, ἔστω καὶ κατὰ πλέθρον γῆς, τὰς ἐκτάσεις ἐκεῖνας, αἷς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀξιοῖ ὡς γέρας τοῦ νικηφόρου κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἀγῶνος μας.

Ἄν μέχρι πρό τινας ἰταμὸς σύμμαχος, αὐταρέσκως προσβλέπων κατὰ μῆκος τῶν τριακοσίων Χιλιάδων, λογγῶν, αἷς ἡδύνατο νὰ παρατάξῃ ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, ἀνεξαργήτως ποιοῦ, ἐπέτρεπεν ἑαυτῷ νὰ διατυποῖ ἐξωφρενικὰς ἀξιώσεις, νομίζομεν ὅτι καὶ ἡμεῖς σήμερον δυνάμεθα, ἀτενίζοντες μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὰ δεδομένα πλέον περὶ τε τοῦ ποιοῦ καὶ ποσοῦ τῶν στρατευμάτων μας, νὰ διατυπῶμεν τὰς ἀξιώσεις ἐκεῖνας αἷς ἐπιβάλλει αὐτὸς ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ ἐν τῇ Βαλκανικῇ χερσονήσῳ ἰσορροπία, ἣτις δέον ν’ ἀποτελέσῃ τὴν πρωτίστην βᾶσιν ἐφ’ ἧς δέον νὰ στηριχθῇ ἡ διανομὴ τῆς ἀπελευθερωθείσης χώρας, πάσης ἄλλης θεωρίας κρινομένης ὡς σοφισματος ἀναξίου λόγου

Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου κράτους, εἰς ἄλλου λαοῦ, ἐμμένοντος εἰς τὰς συνθήκας, τηροῦντος τὰ ὄρια, ἴσως τοιούτου εἶδους προφυλάξεις θὰ ἦσαν περιτταῖς προκειμένου ὁμῶς περὶ ἔθνους, ὁ

περ, ἐν ᾧ εἶναι διαγεγραμμένη ἡ στρατιωτικὴ ἐνέργεια ἐκάστου τῶν συμμάχων, ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῶν στρατιωτικῶν του ἐργασιῶν, ἐπὶ προφανεῖ ζημίᾳ τῶν στρατιωτικῶν του ἐπιχειρήσεων, τμήμα ὁλοκλήρου στρατοῦ, ἵνα καταλάβῃ ἐξ ἀπήνης καὶ εἰς βάρος συμμάχου ἀφρούρητον πόλιν, τὴν Θεσσαλονίκην, καθ’ ὃν χρόνον τὴν φρουρὰν τῆς ἀντιμετωπίζει καὶ συντριβεῖ ὁ σύμμαχος στρατός καὶ ὅπερ, ἐν ᾧ ὁ σύμμαχος καταλαμβάνει τὴν πόλιν μετὰ μίαν λαμπρὰν νίκην, ἀμφισβητεῖ καὶ αὐτὰ τὰ πασίδηλα, πᾶσα προφύλαξις καὶ πᾶν μέτρον ἐξασφαλιστικὸν καὶ ἀμυντικὸν εἶναι ἐπιβεβλημένον.

Μόνον ὅθεν ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτιθέμενον τρόπον ἐξασφαλίσεως τῆς Βαλκανικῆς ἰσορροπίας ἐννοεῖ τὸ ἔθνος τὴν ὑπογραφήν τῆς εἰρήνης καὶ ἐνεκεν τούτου συνιστᾷ πρὸς ἐκείνους οὓς διὰ σχεδὸν δικτατορικῆς περιέβαλε ἐξουσίας Κυβερνῆται γρηγορεῖτε, ὡς ἔπραττεν ἡ ρωμαϊκὴ σύγκλητος, ὅτε τοῖς ὑπάτοις ἀνέθετε δικτατορικὴν ἐξουσίαν, ἐπιτάσσουσα αὐτοῖς τὴν ἀγρυπνον φρουρῆσιν τῆς ἀσφαλείας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δήμου, διὰ τῆς αὐστηρᾶς ὅσον καὶ περιλαλήτου ἐπιταγῆς Caveant consules. **Γρηγορεῖτε οἱ Ὑπατοί.**

~~~~~

Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

Δὲν εἶχομεν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Ἐμπορικὸς μας Σύλλογος, τὸ σοβαρὸν σωματεῖον ἐκεῖνο τῆς πόλεώς μας ὅπερ πάντοτε ἀθορύβως ἀλλὰ καὶ ἀενδύτως ἐργάζεται, συμφώνως πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ γεραροῦ προέδρου του, τοῦ πολυτίμου συμπολίτου μας κ. Παναγ. Βοκοτοπούλου, ἠθέλε προταγωνιστήσῃ ἐπὶ ζητήματος ὑψίστης σπουδαιότητος, ὡς εἶνε τὸ ζήτημα εἰς ὃ ἀφορῶσι τὰ κάτωθι δημοσιευόμενα ἐπίσημα κείμενα, διότι οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε παρέλειπε περίστασιν, ὡς αἰεὶ ἐπρόκειτο περὶ ζητημάτων ἀφορώντων, εἴτε γενικῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ναυτιλίαν, εἴτε τὰ ἰδιαιτέρα τῆς Ἐρμούπολεως, νὰ μὴ ἀναλάβῃ πᾶσαν πρωτοβουλίαν καὶ μετ’ ἐπιτυχίας νὰ φέρῃ αὐτὰ εἰς αἴσιον πέρας.

Σύρος τῆ 30 Ἀπριλίου 1913.

Αὐτοῦ Ἐξουχότης

Ἐπιτροπὴν Ἐξωτερικῶν

Ἀθ ἡ ν α ς

Ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἐρμούπολεως, ἐκτάκτως συνεδριάσας, ἀπεφάσισε νὰ ὑπο-

“ΤΟ ΒΗΜΑ”

“Οροι Συμβολών

Ενταύθα ετησία Δραχ. 10.
Εξάμηνος
Εν Αθήναις ἢ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι
Εν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. 14.

Πᾶσαι ἐν γένει αἱ καταχωρίσεις ἦτοι : Διατριβαί, Ἀγγελίαι, Δικαστικά κλπ. ἐκτελοῦνται κατ' ἀποκοπὴν.

Εἰς πολλὰς ἐφημερίδας καὶ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐγράφη κατ' ἐπιτάγην, ὅτι ἐν τῇ διαχειρίσει τοῦ ἐθνικοῦ ζήτηματος οὐδὲν ἕτερον σκοπεῖται μετὰ τόσας ἀναμφισβητήτους διπλωματικὰς ἀποτυχίας ἢ ἢ διατήρησις τῆς πατρίας, ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται ἢ ἐν μεγάλῳ ὄνομα, δυνάμενον νὰ καταπλήξῃ τὰ πλήθη, ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀπορροφᾷ ἢ Θεσσαλονικῆ, ἀδιαφοροῦντων ἀπὸ ὧν θυσιῶν θὰ τὴν ἀποκτήσωμεν. Ἐλήρωμα τὴν Θεσσαλονικὴν εἶναι φράσις εὐαρέστως ἤχοῦσα, εἰς τὰ ὅσα τῶν ὄχλων ὑπ' ἣν δύνανται νὰ καλυφθῶσι καὶ Καβάλλα καὶ Σέρραι καὶ Δράμα καὶ Νέστος καὶ Ἀργυρόκαστρον καὶ Κορυτσά καὶ Ἅγιοι Σαράντα καὶ νῆσοι. Δὲν φρονοῦμεν ὅμως ὅτι οἱ ταῦτα γράφοντες ἔχουσι δίκαιον. Ἐνδεχόμενον νὰ μὴ εἶμεθα διπλωμάται, πατριῶται ὅμως εἶμεθα.

Ἡ πάντοτε μετὰ περισκέψεως καὶ σπασμωδίας κρίσεως ἀρθρογραφουσα ἐγκριτικὸς Πειραικῆ συνάδελφος «Σφαῖρα» δεικνύται ἄκρως αἰσιόδοξος ὡς πρὸς τὴν τελικὴν λύσιν τῶν παρουσιαζομένων μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν συμμάχων ἡμῶν Βουλγάρων ἐπιπλοκῶν, ἃς προκαλοῦσιν αἱ τραχεῖαι προστριβαὶ τῶν Ἑλληνικῶν πρὸς τὰ Βουλγαρικὰ στρατεύματα καὶ ἢ ἐπίφορος στάσις τοῦ Βουλγαρικοῦ τύπου, τοῦ ὑπεκκαίοντος καὶ ἐξάπτοντος τὸν Βουλγαρικὸν σωδινισμόν. Τὴν αἰσιοδοξίαν τῆς δὲ ταύτης βασιζει εἰς τὸ ὅτι ἢ ἐπίσημος Βουλγαρία, ἢ ἐκπροσωποῦσα τὴν ὑπεύθυνον Βουλγαρικὴν κοινὴν γνώμην, ἐκδηλοῖ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅπως ἐξακολουθήσῃ συνεννοουμένη μετὰ τῆς συμμάχου τῆς Ἑλλάδος καὶ θεωρεῖ ὡς ἀσφαλεστάτην ἐγγύησιν τὴν ἀναγγελθεῖσαν ἀποστολὴν τοῦ βουλγάρου κ. Σαράφωφ διὰ τὸν διακανονισμόν τῶν μεταξὺ τῶν δύο συμμάχων ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καὶ ἡμεῖς, ὡς πρὸς τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς Βουλγαρίας πρὸς ἐπίλυσιν ὀριστικὴν ἄκρως ἀνιχνῶν δι' αὐτὴν ζητημάτων, ἰδίᾳ μετὰ τὴν τροπὴν ἣν ἐπ' ἐσχάτων ἤρξαντο λαμβάνουσαι αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων παραγόντων τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας σχέσεις, μία μόνον ἀπορία μᾶς ἀπομένει, ποία θὰ εἶναι ἀραγε ἢ λύσις ἣτις θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Βουλγαρίαν νὰ ἐξακολουθῇ συνεννοουμένη μετὰ τῆς συμμάχου Ἑλλάδος ἢ ποία θὰ ἦτο ἢ λύσις ἣτις θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὰς μετὰ τῆς Βουλγαρίας συμμαχικὰς σχέσεις; Τὸ ἐφ' ἡμῖν ὁμολογοῦμεν ὅτι, ὅτανκις ἀντικρύσωμεν τὴν ἀπορίαν αὐτὴν, πᾶν ἄλλο ἢ αἰσιοδοξίας μᾶς ἐμπνέει.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἢ διεύθυνσις τῶν Λουτρῶν τῆς Κόθνου, ἐπιθυμοῦσα νὰ χυταισθῆσιν ὡς οἶον τε ὑγιεινὴν τὴν ἐκεῖσε διαμονὴν, κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν φροντίδα πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν ἐγγύς τῶν Λουτρῶν ἐλῶν καὶ ἤδη ὁ μεταδὸς ἐκεῖσε Νομομηχανικὸς Κυκλάδων ἐργάζεται πρὸς ταχίστην ἐπιχωμάτισιν τῶν ἐλῶδων ἐκτάσεων, ἵνα ἐκλείψῃ καὶ ἢ ἰδέα ὅτι οἱ μετακλίνοντες ἐκεῖσε, δυνατῶν μὲν νὰ εὐρίσκωσιν ὀφέλειαν τινα—διότι τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον—ὡς πρὸς τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὰς ἀρθρίτιδας, ἀλλ' ἀπερχόνται ἀποφέροντες τῆς ἐλονοσίας τὸ μίασμα. Πρὸς τοῦτους, ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη ἢ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀποστολῇ τῶν ὑποστάντων ρευματικῶν παθήσεων στρατιωτῶν εἰς τὰ διάφορα ἱατρικὰ λουτρά, οἱ ἐνοικιασταὶ ἐφρόντισαν ἢ ἀνακαινίσωσι τὰ δωμάτια τῆς Πηγῆς Κακάβου ἡτις,—ἄσχετος ἐντελῶς πρὸς τὴν ἐτέραν Πηγὴν τῶν Ἁγίων Ἀναγούρων καὶ τὸ ἰδίως κατάστημα τῶν Λουτρῶν—διατεθήσεται εἰδικῶς διὰ τὰ λουτρά τῶν στρατιωτῶν.

Μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας ἢ πόλις μᾶς χαιρετίζει ἐκείνους τῶν υἱῶν τῆς οἴτινης, ἀπὸ καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῶν πολεμικῶν ἀγώνων, οὓς ἐν ὄρει δυσχειμέροις διεξήγαγον πρὸς κραταιὸν ἐχθρὸν, ἐπέτελεσαν μεθ' ὑψηλῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ζηλευτῆς ἐθελουσίας τὸ καθήκον τῶν, ἤδη, κατὰ τὴν πρόσκαιρον ἀπὸ τῶν ἀγώνων ἀνάπαυαν, ἐπανέρχονται, τυχόντες μικρᾶς ἀδείας, ἵνα ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τῶν ἐστὶν τὸ μείδιμα, ἔπερ ἀπὸ μακροῦ εἶχον ἐξορίσῃ οἱ φοβεροὶ καρδιωγοί, αἱ ἀγχουσαι ἀγωνίαι. Εἰς τὴν χορείαν τῶν ὑπερηφάνων τούτων υἱῶν τῆς πατρίδος πάντως καταλέγεται καὶ ὁ νεαρὸς συμπολίτης μᾶς κ. Πέτρος Ν. Ράλλης, δικηγόρος, ἐφεδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ, οὐ μετὰ χαρᾶς σφίγγομεν τὴν τιμὴν χεῖρα.

Μετὰ ἐπτάμηνον ἀπουσίαν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν εὐχαρίστως εἶδομεν τὸν φίλτατον ἡμῖν Ἀλέξανδρον Σ. Λαγουρὸν δικηγόρον καὶ δεκανέα τοῦ πεζικοῦ, ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς δεκαπενθημέρου ἀδείας τοῦ ἣν διήνησεν ἐν Τήνῳ παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ καὶ ἀναχωρήσαντα αὐθημερὸν εἰς Θεσσαλονικὴν, ὅπου τὸ σῶμα του.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τοῦ ὁ κ. Γεώργιος Π. Φουστάνος προσέφερεν εἰς μὲν τὸ Ἄσυλον τῶν Φρενολαθῶν δραχ. 50, ἀνὰ δραχμὰς δὲ 100 εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν τὸν Σύνδεσμον τῆς «Ἀλληλοδοθηείας» καὶ τὴν Φιλόπτωχον Ἐταιρείαν.

Ἀπῆλθεν εἰς γαμήλιον ταξίδιον ἀνά τὴν Ἑσπερίαν ὁ ἐργαστασιάρχης κ. Γεώργιος Π. Φουστάνος.

Ἐπανεκάμψεν ἐκ Βόλου, ὅπου χάριν ἀναψυχῆς εἶχε μεταβῆ οἰκογενειακῶς ὁ φίλος κ. Ἀλέξανδρος Πάρης.

Ἐν τῷ Ναφ τῆς Μεταμορφώσεως τελεῖται αὐριον Ἀρχιερατικὸν Μημόσυνον ὑπὸ τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου συμπολίτου μᾶς Μενελάου Κορνιάκου Μεγάλου Ἐυεργέτου τοῦ Ναοῦ.

ANTI ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΣΟΦΟΝ ΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΜΟΥ

«Ὁ ἀσὴρ τοῦ κ. Βενιζέλου μεσουρανεῖ ἐσαι» εἶναι φράσις τῆς ἐφημερίδος «Βόσπορος» ἐν τῷ κυρίῳ αὐτῆς ἀρθρῷ τῆς 9ης Ἀπριλίου 1913 περιεχομένη.

Ἡ φράσις αὕτη μὲ ἀπισθοδρομήσεν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βίου μου κατὰ πλείους τῶν τῶν ἡμῶν αἰῶνα ἀποτελοῦσῶν καὶ ἐπανεφύερον εἰς τὴν μνήμην μου λόγιον, ἐκφραστικὸν καὶ μεστόν βαθυτάτης ἐννοίας, τοῦ σεβαστοῦ διδασκάλου μου, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας εἶχον λησμονήσει πλέον.

Ὅσαίς καὶ ἐμοῦ—ὡς μαθητοῦ τοῦ ἀλληλοδιδασκικοῦ—ὁ ἀσὴρ μεσουρανοῦσεν, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἴθευρα καλὰ τὸ μάθημά μου, ὁ γέρον διδάσκαλός μου, ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ συνετὸς, ἀντιλαμβανόμενός με παραλαίοντα καὶ ψιτακίζοντα, ἀκαίρως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ παραλόγως, δὲν ἱκανοποιεῖτο ποσῶς καὶ, δυσφορῶν, μὲ ἠνάγκαζεν εἰς προσεδάφισιν, ἀπαγγέλλων μοι ἐροῦθμῶς τὸ ἐξῆς λόγιον :

«Σὰν ἐυπνήσῃ ἢ κουρεμένη, θὲ νὰ ᾖ δὴ τὸ πάλλωμά της !»

Ἀπὸ τῆς πολλῆς φροῆς ποῦ μοῦ τὸ ἀπήγγειλε καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὴν ἐννοίαν του, ἔλαβον τὸ θάρρος μὲ φορὰ καὶ τὸν ἠρώτησα :

«Τι λογίῳ, Δασκαλέ μου, θὰ ἰδῆ ἢ κουρεμένη τὸ πάλλωμά της ;»

«Κατορθομένη ! παιδί μου, Κατορθομένη !»—μοὶ ἀπεκρίθη.

Τὸ Ἐπιμύθειον

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπάσχη σοβαροῦς διδασκαλίας, ὅστις ἀπὸ χρηστοῦ συνειδήτους νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν γῆν τὸν ἀκαίρως καὶ παραλόγως μεσουρανοῦντα μαθητὴν, φυσικὸν εἶναι ἵνα οὗτος, ἐπιπρόσθετος, καὶ τοῦ ἔθνους τοῦ τὴν διαγραφὴν (1) ν' ἀποτολήσῃ διὰ μονοκονδυλίας ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν λοιπῶν ἐθνῶν, ὑπὸ τὰ θάλασσα χειροκροτήματα καὶ τὰς ζωνῶν ἐλευφημίας τοῦ κοῦφου διδασκάλου του.

Τίνα δὲ νὰ θορηθῆσιν τὸ πρῶτον ; τὸν ἐπληρομένον μαθητὴν ἢ τὸν ἐπιπλάσιον διδασκαλόν ;

Κίμων.

(1) Διότι τὸ ἄλλο εἶναι ἢ διαγραφὴ τοῦ Ἑλ...

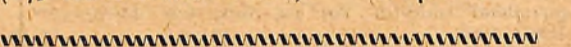
λητισμοῦ ἀπὸ τῶν κατάλογον τῶν ἔθνῶν ἢ σύμπραξις μετὰ συμμάχων στηριζάντων πάντοτε τὴν προαγωγὴν τῶν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ; (Ἴδε τὴν ἱστορίαν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλλίας) Σύμπραξις, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶναι :

α.) Μεταλλαγὴ ζυγοῦ δουλείας τοῦ πλείστου τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ ὅλου τῆς Θράκης ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

β.) Κατάστασις προβληματικῆ δύο ἐκατομμυρίων Ἑλλήνων Μικρασιατῶν.

γ.) Ἀμφισβήτησις τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ μέρους τῆς Ἠπείρου καὶ

δ.) Ἀπόσβεσις τῶν ἰδεῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τοῦ τελείου ἀποκλεισμοῦ πάσης βλέψεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἱερουσαλήμ (τῆς Κωνσταντινουπόλεως). Κίμων.

ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΓΝΩΣΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

Ἀνακοινώσεις τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου Γ. Θεοδωρίδου

Ὁ ἱατρός κ. Ἀντώνιος Γ. Θεοδωρίδης, γνωστότατος ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης, μᾶς ἐγράψε διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ πόσον τὰ καταπότια Πίνκ τῷ ὑπῆρξεν χρήσιμα καὶ ποῖα θαυμασία ἀποτελέσματα ἐπέτυχε δι' αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας πλείστων ἀσθενῶν, οἵτινες ἐδείχθησαν ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὰς συνήθεις φαρμακευτικὰς σκευασίας. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὁ ἱατρός κ. Ἀντώνιος Γ. Θεοδωρίδης ἀναφέρει τὰ ἐξῆς :

«Σὺς ἀναφέρω τρεῖς ἐκ τῶν διαγνώσεων τῶν πλέον ἀξίων λόγου. Ὁ κ. Σταυρὸς Παπατζάνας, κουρεὺς, διαμένων ἐν τῷ χωρίῳ Τρικαλαρὰ τῆς Κρήτης, ἐπρομηθεύθη τῆσυστάσει μου κυτὰ τινὰ Καταποτίων Πίνκ. Ταῦτα ἦσαν προωρισμένα διὰ τὴν σύζυγόν του, ἡλικίας 30 ἐτῶν, ἣτις πρὸ πολλοῦ χρόνου ἦτο σοβαρῶς ἀνκνικὴ καὶ ἢ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ὑγείαν της, παρ' ὅλας τὰς περιποιήσεις, τὰ τονωτικὰ καὶ τὰ ἐνδυναμωτικὰ. Ἡ ἀσθενὴς ἀφ' ἣς ὑπεβλήθη εἰς τὴν διὰ τῶν Καταποτίων Πίνκ θεραπείαν ἐπανεκτέθη καλὴν ὄψιν καὶ αἱ δυνάμεις τῆς ἐπνεύθησαν. Δὲν ἤργησε δὲ νὰ θεραπευθῇ τελείως.

«Εἰς ἐκ τῶν πελατῶν μου, ὁ Ἡλίας Καλλιγιάννης, ἡλικίας 20 ἐτῶν, δερματέμπορος ἐν Χανίοις, ὑπέφερεν ἐξ ἀναμιμίας, γενικῆς ἀδυναμίας, πλμῶν τῆς καρδίας καὶ ἐκ βαθμικῆς ἀπωλείας τῆς ὀρέξεως. Μὴ ἐπιτευχθέντων ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων διὰ τῶν συνήθων θεραπειῶν, τῷ συνέστησα τὴν χρῆσιν τῶν Καταποτίων Πίνκ καὶ ἐθεραπύθη πολὺ ταχέως.

«Ὁ κ. Νικόλαος Διγενάκης, ὑποδμηματοποιὸς ἐν Χανίοις, ἐχρησιμοποίησε κατὰ σύστασίν μου τὰ καταπότια Πίνκ εἰς τινὰ νεορὸν συγγενῆ του, ἣτις ἦτο προσβεβλημένη ἐξ ἀναμιμίας. Μετὰ τινὰ καιρὸν μοὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἢ νεανίς αὕτη ἐθεραπύθη ριζικῶς.

Συμπερὶνῶ ὅθεν, ὅτι τὰ καταπότια Πίνκ εἶνε μίξ ἐπιστημονικὴ σκευασίς ἀπαράμιλλος, διδουσα ἐνίστη ἀποτελέσματα ἀπροσδόκητα, ἰδίως ἐνθα ἢ κυρία αἰτία τοῦ κακοῦ εἶνε ἢ πτωχεῖα τοῦ αἵματος ἢ ἢ ἀτονία τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Συνεπῶς ἐθέρωμῶς τὰ καταπότια ταῦτα, τὰ ὁποῖα θεωρῶ ἀπαραίτητα διὰ τὸν ἱατρὸν».

Πωλοῦνται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεία πρὸς δρ. 4 τὸ κυτίον ἢ δρ. 21 τὰ 6 κυτία Διαρκῆς παρακαταθήκη εἰς τὰ ἐνταῦθα φαρμακεία Π. Κερβώνη, Ν. Παπαδάκη, Δ. Ντελοπούλου, Γ. Λυγαράκη, καὶ Ν. Βούλγαρη.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι Δαμαλάς καὶ Σια, ἐν Πειραιεῖ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

Τὰ γνήσια καταπότια Πίνκ φέρουν ἐξωθεν τοῦ κυτίου λευκὴν ταινίαν μὲ τὸ ὄνομα Δαμαλάς καὶ Σια, ἐσωθεν δὲ τὴν ὀδηγίαν τῆς χρήσεως ἑλληνιστί.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἢ ἐν τῇ ἐ-

ξοχῇ Παρακοπὴ εὐρύχωρος οἰκία τῶν Κληρονόμων Γ. Λαγουροῦ.

Ἐχει δεξαμενὴν, φρέαρ, ἐγκατάστασιν ἀσετυλήνης καὶ ἀρκετὰ ἐπιπλα.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Ἀνδρ. Μπαλῆ.

